

rigsministeriets Side for at føre os frem i den Retning, som betegnes her. Jeg vil, som sagt, her udtale en Tak til den ærede forrige Udenrigsminister, fordi han har haft det Held at bringe denne Sag saa vidt frem, og det er egentlig beklageligt, at en Minister, der har arbejdet saa godt for saa vigtig en Sag som denne, har maattet vige Pladsen for en anden, men lad os saa haabe, at hans Efterfølger maa have samme Held og Dygtighed til at arbejde videre i det Spor, som den afgaaede Udenrigsminister saa heldigt har anvist. I Motiverne til denne Sag hentydes til en Voldgiftstraktat, som muligvis kan blive afsluttet med Holland, den er desværre ikke afsluttet endnu, men lad os haabe, at det maa lykkes os at faa den afsluttet. Det forekommer mig, at denne bollandiske Voldgiftstraktat er det egentlige Ideal af en Voldgiftstraktat, og man kunde ønske, at den, der foreligger her mellem Danmark og Rusland, havde været af samme Indhold som den, vi haabe at kunne faa afsluttet med Holland. Der er jo ganske vist kommet indskrænkende Bestemmelser ind i denne Traktat mellem Danmark og Rusland om saadanne Spørgsmaal, som berøre de to Landes Livsinteresser, som berøre deres Uafhængighed, og som berøre Udøvelsen af deres Suverænitæt. Det er meget elastiske Begreber, hvad der kan lægges ind i dem, er ikke godt at vide, og hvert Land for sig har Ret til at afgøre, hvorvidt man føler sig berørt netop i disse tre Henseender i Tilfælde af opstaaet Stridighed mellem de to Lande. Men alligevel kan man ikke sige andet end, at dette er et Skridt ad den rigtige Vej, saaledes at vi kunne naa til at faa en fredelig Løsning af internationale Stridigheder, i dette Tilfælde mellem Danmark og Rusland. Jeg vil derfor, idet jeg med Glæde anbefaler at stemme for det Forslag, som her foreligger, tillade mig at rette en Opfordring til den højtærede Udenrigsminister om at gaa videre ad samme Vej, som vi her have paabegyndt, og navnlig vil det have sin store Interesse, om vi kunde faa afsluttet Voldgiftstraktater med vore nærmeste Naboer. Jeg tænker særlig paa Norge og Sverige og Tyskland, og med et Land som England, som vi staa i saa nøje Handelsforbindelse med, vilde det være af den største Betydning netop for vort Land som et af de mindste Lande, om vi havde en saadan Voldgiftstraktat, saa at vi kunde haabe, at fremtidige Stridigheder kunde blive udjævnede — hvis det ikke kunde ske ad diplomatisk

Vej — ved at blive henviste til Voldgiftsdomstolen i Haag. Jeg vil, som sagt, haabe, at der bliver arbejdet videre paa denne Sag, fordi det forekommer mig at være af den største Interesse netop for vort lille Land.

Jeg kunde saa, inden jeg slutter, ønske at rette et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, nemlig det, hvorvidt der under Forhandlingerne mellem vort Land paa den ene Side og en fremmed Magt, altsaa i dette Tilfælde Rusland, paa den anden Side, fra Stormagtens Side er blevet stillet Fordringer til os her i Danmark om, at vi f. Eks. skulle besidde et vist Maal af Militærvæsen, om der f. Eks. fra dette Lands Side er blevet stillet Fordring om, at vi skulle have en vis Hær, en vis Flaade eller visse Befæstningsanlæg, om der i det hele taget er blevet stillet saadanne Fordringer fra fremmede Magters Side. Det er netop det, man saa ofte, naar det bliver gjort gældende, at det er ad den Vej, Danmark skal frem, hører af Modstanderne, at hvis vi skulle frem ad denne Vej, kunne vi være sikre paa, at der fra de fremmede Magter, Stormagterne, vil blive stillet Fordring om et vist Mindstemaal af Krigsvæsen her i Landet. Jeg vil derfor tillade mig at spørge Ministeren, om der under Forhandlingerne om og Afsluttelsen af denne Sag er stillet saadanne Fordringer fra Ruslands Side.

Sveistrup: Det, der nærmest har givet mig Anledning til at tage Ordet, er en Udtalelse i Bemærkningerne til det os forelagte Forslag, hvor det siges: „Idet det ikke kan antages, at Danmark i noget Tilfælde vil foretrække, at en ad diplomatisk Vej uløselig Strid med en anden Ståt søges afgjort ved Anvendelse af Magt“ o. s. v., altsaa fremfor ved Anvendelse af Voldgift. Det er denne Udtalelse, jeg ønsker at fremhæve, og jeg vil takke Udenrigsministeriet og Regeringen for denne uforbeholdne Udtalelse. Det maa i Virkeligheden være Grundlaget og Udgangspunktet for de smaa Staters Udenrigspolitik, at den fredelige Afgørelse ubetinget, alle Tider og i ethvert Tilfælde er at foretrække for Afgørelse ved Magt. Imidlertid, naar jeg har fremhævet dette Synspunkt, som jeg antager vil vinde almindelig Tilslutning her i Landet og ikke mindst her i Tinget, maa jeg dog tilstaa, at jeg ikke kan tillægge Bestemmelsen i Artikel 2: „Hver enkelt Part bedømmer det Spørgsmaal, hvorvidt den opstaaede Tvistighed berører dens Uafhængighed, dens Livsinteresser eller